

Mưa đêm trong thành phố

Phần 1

1

Thành phố về đêm. Mưa đầy trời. Tất cả chìm trong màn mưa màu trắng sữa. ánh trăng thượng tuần vằng vặc tỏa xuống tạo cho không gian một vẻ đẹp lung linh, gợi những giấc mơ kỳ ảo. Cả bầu trời bấy giờ như con sông bát ngát không bờ. Những cụm nhà cao tầng thấp thoáng như những hòn đảo chênh vênh. Từng đợt gió tràn qua thổi bay dập dềnh những chiếc lá xanh, lá vàng, hết như những chiếc thuyền con ai thả lên dòng. Thành phố yên tĩnh lạ lùng. Giờ này có lẽ chỉ còn những ngọn đèn khuya như những người lính gác đang thức trong đêm...

Nhưng nếu lắng tai ta có thể nghe tiếng thầm thì trên những ngọn cây cao. Tiếng phát ra từ tổ của cặp vợ chồng Cò.

- Bớ nó này, thử mở tôi một cái xem sao.

Anh Cò giọng ngái ngủ, vẻ bực mình:

- Rõ vớ vẩn, nhà làm sao thế?

- Để xem người ta đang thức hay ngủ.

- Không cần phải mở mung gì hết. Nhà đang thức đó.

- Vậy từ nãy giờ mình đang ngủ và mơ thấy một chú cá chép đang bơi trước mặt mình. Chị Cò lẩm bẩm một mình. Mình nhớ mình định mở chú ta: Ô, lại kia rồi, bây giờ thì đúng là mình đang ngủ và mơ tiếp giấc mơ lúc nãy. Có cuộc vàng anh chồng mình cũng không thể có được giấc mơ lạ lùng này. Mơ thấy cá chép bơi trên các ngọn cây trong thành phố thì không lúc nào và không phải bất cứ ai cũng có được. Chị ta bỗng thích chí cất giọng ngâm:

Chẳng ai được như ta,

Thấy cá bơi trong mưa.

Nào bơi nhanh chú em,

Đừng bao giờ phải sợ.

Dẫu chị Cò đói lả,

Dẫu mỏ chị có dài,

Không bao giờ chị mỏ,

Một chú chép trong mơ.

Chàng chép bơi trong mưa...

- Đến khỏ, giờ này mà còn hát với hồng. Định thức suốt đêm à?

Anh Cò nổi cáu.

- Tôi đang ngủ đây nhà ạ. Đừng làm tôi thức giấc. Ô, kia rồi. Chú ta lại hiện lên trong giấc mơ của tôi. Chị Cò nhìn theo con cá đang từ ngọn cây này tới ngọn cây khác.

Đó chính là chàng chép của chúng ta, nhà du lịch trẻ, nhân vật chính đêm nay. Chép ta đang tung tăng trên con sông trời. Chàng ghé lại một tổ chim khác trên một ngọn sấu có những chùm quả xanh đu đưa, ghé sát vào hét to:

- Chúc các bạn ngủ ngon.

- Ai gọi đó. Chim mẹ từ trong tổ hỏi vọng ra.

- Chép đây. Mình đang đi du lịch đây. Chép hồ hởi trả lời. Chim mẹ lộ đầu ra, hốt hoảng:

- Lụt rồi. Lụt lớn rồi bà con cô bác ơi.

- Bà nó lại nằm mê như nhà chị Cò đằng kia rồi. Có đề yên cho hàng xóm người ta ngủ không? Chim bố cầu nhàu.

- Ngủ có mà chết. Lụt to rồi. Nước tràn ngập trên các ngọn cây cao nhất trong thành phố rồi.

- Trời đất, xin bà để cho người ta yên.

- Yên, nước tới chân rồi còn nằm đó mà đòi yên với ỏn. Chị lay chồng, ông dậy mà xem có phải chú chép đang lội đó không. Không đừng có chuyện cá bơi trên ngọn cây. Xem kìa, chú ta đang tung tăng.

Chàng chim cực chẳng đành ngẩng cổ lên nhìn, mắt chớp chớp:

- ừ lạ thật, từ cha sinh mẹ đẻ mới thấy lần này là một. Nhưng mẹ nó cứ thử mỏ một cái xem tôi đang thức hay ngủ.

Chép ta đang bơi bỗng ghé vào:

- Hai bác đang thức đấy. Tôi là chếp Hồ Tây đi du lịch đây mà.

- Vậy thì lụt thật rồi. Chim bố hoảng hốt kêu to: Bà con ơi, lụt lớn rồi. Lụt ngập cả thành phố rồi.

Các tổ chim xa gần đều thức dậy. Cả xóm chim ồn ào như vỡ chợ. Có nhiều tiếng đập cánh. Những cánh chim bay vút lên, hốt hoảng.

- Lụt rồi, lụt to rồi.

- ối mèo ối chuột, nước ngập hết cả tổ tôi rồi. ới bà con cô bác ơi.

- ối ông sấm bà chớp, cả một ổ trứng đang ấp, các bà các bác ơi, giúp cháu với.

Trong tổ, chị Cò đang đay nghiến chồng:

- Cũng chỉ tại bố nó. Lúc nãy nhờ mỗ một cái xem người ta thức hay ngủ mà cũng lười.

- Để rồi lúc giận nhau nhà lại không chu treó khắp bàn dân thiên hạ là thằng chồng nó đánh đập nhà à?

Chị Cò định đốp lại thì có tiếng hàng xóm nói sang:

- Trời đất, lụt lội tới cổ họng rồi mà còn chịu khó cãi nhau thế hờ trời. Có mau mau bế tụi nhỏ chạy đi không?

Giữa lúc cả xóm chim nhón nháo kẻ kêu trời người kêu đất thì tiếng anh Chếp bỗng vang lên:

- Khỏi, khỏi. Bà con cô bác không phải chạy đi đâu hết. Không làm gì có lụt. Trời đang mưa đấy. Chếp tôi đang bơi trên con sông mưa đấy. Bà con cứ tha hồ ngủ tiếp đi. Chúc bà con ngủ ngon.

Cứ qua mỗi ngọn cây Chếp lại gào to. Thế rồi cơn lụt tưởng tượng ở xóm chim cũng dịu dần. Người khách lạ ở Hồ Tây bỗng dừng lại ngắm nghía một cột điện. Một con mắt vàng khè đang chiếu thẳng trong màn mưa trắng đục. Bác ta vừa trông thấy chếp:

- Chào chú em, chắc chú thấy ta lạ lắm hả?

- Vâng, Chếp trả lời một cách tự nhiên, nếu phải tả bác, cháu sẽ tả như thế này: Bác có mỗi một cái chân. Bác có thể đứng nguyên như thế mà không bao giờ sợ ngã, một cánh tay và một con mắt to như mắt ngáo ộp; còn người thì khỏi chê, cao một cây.

- Chà chà, chú em tả chính xác đấy.

- Thế bác có phải là lính không ạ?

Bác cột điện trở mắt ngạc nhiên:

- Tại sao chú em lại nghĩ ta là lính?

- Vì các bác xếp hàng đều đặn tắm tấp và nghiêm chỉnh đâu ra đấy.
- Nhận xét thú vị đấy. Bọn ta là lính gác đêm. Trời mưa thế này mà chịu khó đi chơi thì chắc chắn chú em phải có tâm hồn thi sĩ lắm.
- Nếu cứ phải chôn chân một chỗ như bác, cháu sẽ buồn đến chết mất.
- Trời sinh mỗi người một tính, mỗi người một việc. Này tớ hỏi, nếu không phải dừng để bụng nhé. Đàng ấy đã bao giờ nghĩ tới chuyện lấy vợ chưa?
- Chưa bác ạ, mặc dầu cháu đã đến tuổi lấy vợ từ hôm qua. Tất nhiên nếu gặp đám nào vừa ý...
- Nói bấy nhiêu là hiểu rồi. Này, tin tươi nhất đây. Nghe đồn vua Thủy tề đang mở hội thi kén phò mã... Nàng là công chúa út.
- Chắc phải đẹp chứ bác?
- Còn phải nói. Xưa nay cô công chúa út nào chẳng đẹp và ngoan. Nếu cậu...

Chép bản khoản một lúc:

- Chắc nhà vua đòi nhiều lễ vật lắm. Bác bảo như cháu kiếm đâu ra. Bác cột điện đường như định làm một cử chỉ gì đó như nhún vai hay lắc đầu như người lớn vẫn hay làm, nhưng bác sinh ra chỉ được mỗi động tác thấp sáng mà thôi. Bác đành chỉ nói:
- Nếu tớ không nhớ nhầm thì chuyện xưa kể lúc chàng Thủy Tinh đi hỏi vợ, lễ vật người ta ước tính kéo dài hàng mấy cây số. Chàng không hỏi được vợ là do các loài thủy tộc không quen đi trên bộ, nên chậm chân. Còn bây giờ chính Long vương kén rể...
- Vâng, cháu được cái lợi thế hơn, nhưng việc đầu tiên là phải... tiền đâu chứ bác. Bì thế nào được với thiên hạ. Hồ Tây quê cháu chỉ bốn bề mây nước, chắc phen này lại phải chịu cảnh ê sắc thôi. Bác cột điện nghe thế cả cười, mấy con mắt cứ muốn rung lên:
- Đừng vội nản anh bạn. Tu mi nam tử, chưa đánh đã vội hàng. Này, nghe đâu nhà vua mở hội thi kén rể giỏi. Ai có tài là được. Lọ phải giàu sang con vua cháu chúa. Chú cứ mạnh bạo đi. Chú ở xa không biết chứ, mấy hôm nay người bốn phương kéo nhau đi đông như trẩy hội.
- Vâng, nghe lời bác cháu cũng cứ đi thử xem sao, biết đâu vớ được vợ đẹp.

Bỗng có tiếng ai cười dưới chân bác cột điện; họ nhìn xuống thì thấy chú Rùa. Hóa ra này giờ chú đứng nghe hết chuyện của hai người.

- Nói bác cột điện đừng giận, Rùa vừa bơi vừa nói, bốn cái chân ngắn chùn đạp dưới nước. Trong các họ loài thủy tộc, chưa thấy ai bơi chậm chạp như gã. Gã nói tiếp, bác ạ, chứ vừa rồi là bác xui đại chú ấy.

Bác cột điện trừng mắt ngạc nhiên:

- Tôi nghĩ vua mở hội thi, ai có tài thì dự, nào có chuyện phân biệt người nọ người kia.

Rùa lúc la lúc lắc cái đầu tròn:

- Nhưng có phải cuộc thi vượt thác Vũ môn đâu.

- Vậy cậu bảo thi vật chắc?

- Nếu thi vật thì nàng công chúa út chắc phải làm vợ lão cá mập, cá sấu mất. Vua Thủy tề mở hội thi kén rể... lừa các người ạ. Rùa cất tiếng cười to. Ha ha ha anh nào lừa nhất phen này sẽ được vợ.

Bác cột điện cau mày. Một khoảng không gian quanh bác bỗng tối lại.

- Vô lý. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ tớ chưa hề nghe nói chuyện ấy.

- Vậy mà có đấy bác ạ. Tại bác không chịu khó đi đây đi đó như người ta nên bác không biết đấy thôi, chuyện vô lý tới mấy cũng có thể xảy ra. Ồ giá mà bác được đọc tập ghi-nes thì bác sẽ không còn thắc mắc điều gì nữa. Cảm thấy vừa nói được câu hay, Rùa huơ huơ cái đầu tròn rồi nói tiếp, phải có một ông vua như thế thì bọn này may ra mới lấy được vợ chứ. Rùa quay sang nói với Chép. Này ta khuyên chú em đừng mất công, nằm khoèo ở nhà sướng hơn. Nhanh nhẩu như chú em thì làm sao lấy được vợ đẹp. Thôi chào mọi người, tớ đi đây. Người đẹp dưới Thủy cung đang chờ. Gã định bơi bỗng dừng lại, ngược lên nói với bác cột điện, bác ạ, thỉnh thoảng bác cũng nên chịu khó xê dịch một chút.

Bác cột điện trừng mắt ngạc nhiên. Vùng sáng quanh bác bỗng tăng lên:

- Nói lạ, chú làm như ta cả đời chỉ muốn chôn chân một chỗ. Có điều bọn ta mà xê dịch cả thành phố sẽ loạn bấn lên. Mỗi người

một chỗ đứng chú ạ.

- Còn cháu, cháu chẳng đại gì đứng một chỗ, đến tết mới lấy được vợ. Cháu sẽ tới cung vua Thủy tề ngay đây. Rùa vừa bơi vừa hát:

Một hôm trời gọi bão:

- Tớ vung tay quá trán,
kho tàng hết nhẵn chân,
Còn thừa mấy mẩu ngấn,
Nay cho chú dùng tạm.

Tuy chậm mà chắc ghê,
Đi cả đời chẳng ngã...

- Thừa trời chẳng dám chê,
Xin chút đèn bù nhỏ,
Được nàng công chúa út
Con gái vua Thủy tề,
Là rùa con hả dạ...

Trời vui cười hả hê,

- Chân ngắn bù vợ đẹp
Quả chú mày khôn ghê...

Tiếng hát nhỏ dần. Bóng rùa biến mất trong màn mưa đục trắng.

- Không khéo hẳn ta cưới được nàng công chúa út thật. Sự đời đôi khi lại oái oăm thế đấy, bác cột điện lắm bảm rồi cất tiếng hỏi Chép: vậy chú em có định đi dự thi không?

Chép nói:

- Phải trở thành anh chàng lười nhất mới lấy được vợ đẹp thì thà cháu nguyện ở một mình suốt đời còn hơn. Nhưng cháu nghĩ có gì ần khuất đây.

- ừ, không lẽ trong lúc khắp nơi người ta đang thi nhau đạt tốc độ cao nhất, nhanh nhất, tốc độ siêu vũ trụ thì lại có nơi mở hội thi kén rể lười và chọn anh chậm chạp như rùa làm phò mã. Chậc, chú cứ thử đi xem. Trăm nghe không bằng mắt thấy.

- Vâng, cháu cũng muốn đi xem ai là kẻ lười nhất trong thiên hạ. Chúc bác ngủ ngon.

Bác cột điện cười to:

- Tớ mà ngủ thì sẽ thế này này.

Bác Cột điện nhắm mắt, chung quanh bỗng tối mù.

- Thôi thôi, bác mở mắt đi. Vậy chúc bác thức ngon.
- Cảm ơn. Chúc anh bạn lên đường vui vẻ.

Phần 2

2 - Căn hộ hai phòng ở tầng ba một khu nhà tập thể cao tầng. Phòng ngoài có cửa sổ nhìn ra mặt đường. Chủ nhà là hai vợ chồng nhà thơ già. Nhà thơ ngoài 70, vóc hạc mình mai. Râu tóc bạc phơ, trông càng hợp với cảnh vật lúc bấy giờ. Nhà thơ ngồi bên cửa sổ trông ra bầu trời mưa. Trăng thượng tuần bàng bạc. Không gian như rộng thêm ra. Đêm về khuya bốn bề im ắng. Giờ này có lẽ chỉ mình nhà thơ còn thức. Chốc chốc tiếng ếch ương ộp oạp, tiếng quẫy đuôi của một chú cá ăn khuya càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch của khu nhà trước đây vốn là hồ ao.

Nhà thơ bỗng nói vọng vào trong:

- Thật tiếc cho bà. Giá vừa rồi bà được nghe câu chuyện của họ.
- Còn ai đi ngoài đường vào giờ này nữa. Ông có biết bây giờ là mấy giờ không? Tôi đã ngủ được một giấc đấy rồi.
- Cho nên bà mới không nghe được câu chuyện vua Thủy tề kén rể cho con gái út.
- Ông lại lắm cà lắm cẩm rồi. Đến khổ, ban ngày đọc viết cho lắm vào, đêm toàn mê với sáng.
- Hừ, cứ được mê như tôi. Ông lắm bầm một mình. Lại còn chúc thức ngon mới tuyệt chứ. Này, đồ ai tìm được mấy tiếng đó trong kho từ vựng nhân loại. Vậy mà ai đó bảo ngàn năm nay thiên hạ nói hết, viết hết cả rồi, những điều hay cả những điều dở, khó có thể thêm hay bớt một chữ. Ôi những ý nghĩ tội nghiệp. Họ đâu biết cái mới, cái lạ không ngừng sinh sôi nảy nở... Ôi, giá mình được đi du lịch cùng chú chép...

Vợ nhà thơ từ buồng trong ra, tay cầm áo khoác nhẹ nhàng choàng

cho chồng:

- Ông đi nằm đi kéo mai ồm lại khổ cái thân già này.

Ông lão nằn nì:

- Bà cho tôi ngồi thêm một tẹo nữa, trời, trăng đẹp quá. Lại trăng trong mưa nữa, bà có thấy không gian cứ như đúc bằng thủy tinh sọi. Những sợi trăng lung linh.

- Già rồi mà còn trăng với hoa. Ông tưởng ông còn trẻ lắm đấy à?

- Mới xấp xỉ 70 ăn nhằm gì. Bà xem tôi sẽ sống tới năm 2000. Đây, bà biết không, nhất định tôi sẽ dự đêm giao thừa của hai thế kỷ. Chắc chắn giây phút đó sẽ hết sức kỳ diệu.

- Được rồi, tôi sẽ dành rượu ngon cho ông uống suốt đêm giao thừa hôm đó. Cho ông tha hồ thức suốt đêm. Nhưng bây giờ xin ông đi ngủ cho tôi còn đóng cửa.

- Ấy chết, hiếm khi thành phố có một đêm trăng mưa đẹp như hôm nay. Dường như càng về già ông càng mắc phải căn bệnh kỳ lạ, bệnh si trăng. Bà nghe loáng thoáng ngày xưa bên Tàu có ông nhà thơ mê trăng một hôm uống rượu trên thuyền, thấy trăng dưới nước, bỏ bầu rượu nhảy xuống đáy sông ôm trăng rồi không bao giờ trở lên nữa. Lạ Phật, đúng là ông ta điên Trăng chứ có là vàng cũng không ai dại thế. Bà nhẹ nhàng dỗ ông:

- Nào đi ông, mưa chứ có gì mà xem.

- Bà không trông thấy chứ ngoài kia người đi đông vui như trăng hội.

Chẳng cần nhìn ra bà cũng biết ngoài đường giờ này chẳng có ma nào cả. Nhưng bà không nói điều đó ra, vì thế nào ông cũng bảo bà cả đời chẳng thấy gì ngoài đĩa rau muống luộc.

- Thôi, ông vào ngủ đi. Sáng mai tôi nấu cho nồi canh riêu thật ngon.

Ông tủm tỉm cười. Bà ấy lại giở ngón tử ra rồi. Ông đứng dậy để vợ dìu vào buồng trong. Đúng, đến nước này thì ông chịu thua. Không phải vì ông thích món riêu cua mà chính vì ông cảm tấm lòng đôn hậu chân chất của bà...

3

Trên con sông trời. Mưa vẫn giăng giăng những sợi thủy tinh trong suốt. Chép tung tăng trong võng lưới mênh mông. Chàng đang định cất tiếng hát bỗng giật mình, có ai đó húc nhẹ vào thân. Một chiếc thuyền lá. Chủ thuyền là chàng Tôm, người và bộ cánh khoác ngoài bằng pha lê lấp lánh.

- Này, đi đứng kiểu gì mà lạ thế? Chép hỏi.

- Xin lỗi, em mãi chèo không trông thấy ông anh. Chàng Tôm vội gác mái chèo nói.

- Không, tôi muốn hỏi chú chèo thuyền kiểu gì mà lạ thế. Người ta thì chèo tới còn chú thì chèo lui là cứ làm sao? Đi đứng kiểu đó thì biết bao giờ mới tới đích.

- Các cụ tổ để lại, đi mãi rồi cũng tới nơi. Ông anh đi đâu đấy?

- Đến hội thi kén rẽ đây.

Tôm cười, mấy cặp râu vểnh lên:

- Biết ngay mà. Các chàng tứ xứ những ngày này đang đổ về một chỗ. Nào ông anh lên thuyền cùng đi cho có bạn.

- Chú em không sợ anh tranh mất giải à?

- Duyên may ai nấy nhờ, khỏi lo chuyện đó.

Chép nhảy lên thuyền.

- Chú em để anh chèo cho. Chèo kiểu chú đến được nơi cô dâu đã về nhà người ta rồi. Vừa chèo vừa gõ mạn thuyền hát:

Mạnh lên nào gió hồi

Cho thuyền ta bay bay

Cho chèo ta say say

Về cung vua Thủy tề

Có nàng công chúa út

Đẹp đến trời cũng mê

Cầm tay nàng chẳng nói...

- Bài hát cực kỳ đấy, nhưng ông anh ơi không phải dễ cầm được tay người đẹp đâu. Phải thi đấy.

- Hát cho vui mà. Lại hát tiếp:

Nàng e thẹn cúi đầu

Bâng khuâng làn tóc rối

- Chàng ơi cưới em về

- Vì em, đây xin thề

Chiếm em cho bằng được.

Nàng đẹp đến hồn mê...

- Chẳng biết bên ngoài ông anh có được như vậy không? Em chịu nhất hai câu, Tôm cất giọng ngâm: Vì em, đây xin thề, chiếm em cho bằng được. Em đẹp đến hồn mê...

- Nói thề chứ chưa chắc mình đã dự thi đâu. Thơ văn là một chuyện, hứng lên thì ngâm nga, còn hành động hay không là chuyện khác. Vội lại trước hết là mình không thể nào lười được lấy một phút. Chàng lại vui vẻ hát tiếp:

Mưa ơi mưa kéo dài

Trên sông trời ta bơi

Trăng về khuya chênh chếch

Thuyền đi không biết mệt

Trăng rơi đầy lòng hoang...

- Nếu em là công chúa út, em sẽ cưới anh mất. Không hiểu tại sao anh lười lại lấy được vợ đẹp nhỉ?

- Ồ chuyện trên thiên đình, dưới Thủy cung mình làm sao biết được. Tôm bỗng kêu thét lên:

- Kìa anh, con thuyền làm sao ấy.

Đúng là khi đôi bạn hiểu ra thì con thuyền đang chao đảo mất thăng bằng. Đêm tạnh mưa. Con sông trời biến mất. Chiếc thuyền quay mấy vòng chao đảo rồi từ từ rơi xuống...

4

Nhà thơ đang mơ màng bỗng choàng dậy hoảng hốt:

- Nguy rồi bà nó ạ.

Bà vợ từ trong buồng chạy ra.

- Có chuyện gì vậy? Ông có làm sao không?

- Tạnh mưa mất rồi bà nó ạ.

Bà vợ thở phào:

- Ông làm tôi tưởng có chuyện chết người. Đêm nay ông cứ như người mất hồn.

- Họ đang trên đường đi dự hội. Con thuyền sẽ rớt xuống đâu đó.

Nhà thơ lẩm bẩm như nói một mình.

- Kìa, ông nói thuyền của ai hả?

- Bà không biết đâu, mà tôi có nói bà cũng không tin. Bà ơi, liệu lát nữa có mưa không, nhìn ra ngoài cửa sổ thử dài vẻ sốt ruột, trời quang thế này chắc gì đã mưa được ngay.

- Mưa hay không thì chẳng can hệ gì tới ông cả. Lần này thì xin ông đi ngủ ngay cho. Mai dậy tôi nấu cho mình một bát riêu cua thật ngon. Bà vừa nói vừa đỡ chồng đứng dậy.

- Bà làm như là tôi còn bé bỏng lắm, có mỗi món canh riêu cua cứ đem ra nhử hoài.

- Nói thật chứ, ông chẳng bằng đứa bé lên năm. Ông đi ngủ mới có sức sống tới năm 2000 chứ.

- Hết đồ ăn bà lại đồ sống lâu. Làm như cả đời chỉ có mỗi việc ăn canh riêu với đi ngủ thôi. Lần này tôi chịu thua bà, nhưng hễ trời bắt đầu mưa là bà nhớ gọi tôi dậy.

5

Trên sân thượng một ngôi nhà cao tầng. Sau trận mưa đêm qua, lá vương vãi khắp chiếc sân gạch. Hai anh em Thu vừa lên, nghe tiếng động bỗng dừng lại. ở góc sân, cạnh bờ tường có vũng nước đọng. Trong vũng nước một con cá chép đang rạch nước bơi.

Thu kéo anh lại, chỉ về phía vũng nước:

- ồ, một chú cá chép.

- ừ, một chú chép rất đẹp. Anh cô bé tán thưởng.

- Anh có biết chú ta từ đâu tới không?

Cậu bé ngược nhìn trời rồi nhìn vũng nước, đôi mắt mơ màng:

- Lạ đấy. Một điều chắc chắn chú ta không thể bay vào đống trên sân thượng này được, trừ phi có đôi cánh như chim. Chỉ có thể chú ta bơi. Đó là điều có thể xảy ra được.

Cô bé Thu ngạc nhiên, tưởng chừng anh mình đang mơ ngủ:

- Bơi? Anh không nói đùa đấy chứ? Anh thừa biết muốn bơi thì phải...

- Đêm qua mưa to em có biết không?

- Em ngủ không biết, nhưng sáng dậy thấy sân nhà đầy lá và nước mưa đọng.

- Đích thị là đêm qua mưa rất to. Anh chàng này nổi máu giang hồ, bèn lợi dụng trời mưa để làm một cuộc du lịch có một không hai đây. Em xem đôi mắt kia, có đúng là một anh chàng mơ mộng không?

- Đúng, chú ta có đôi mắt giống như đôi mắt chú cá chép trong bức tranh ông treo ở phòng khách.

- Bức “Lý ngư vọng nguyệt”, cá chép ngẩng trăng. Nhưng nom đôi mắt chú này hay hơn. Nếu không phải là một chàng chép thi sĩ thì cũng là một tay du lịch có hạng, thích đi đây đi đó, anh chắc quê chú ta vốn ở Hồ Tây...

ở một góc khác của sân có hai chị em mèo Tam thể, họ đang ẩn đằng sau chậu cây cảnh.

Mèo em giọng tức tối:

- Để em tới nói cho anh chàng kia biết con chép đó ở đâu ra. Mèo chị giữ cô em lại:

- Nghe chị, hãy gượng nghe xem họ nói gì đã nào.

- Nhưng em không chịu được.

- Nếu không thích nghe thì em cứ ngủ đi.

Mèo em ngáp dài:

- Khổ nỗi, sáng nay chưa có chút gì vô bụng. Lẽ ra chú chép kia...

Lát nữa chị nhớ để dành phần cho em đấy. Em ngủ đây.

Mèo chị dỗ em:

- Em cứ ngủ đi. Lát dậy chị kể lại cho nghe.

Mèo em vừa ngáp dài vừa nói:

- Em chỉ cần chén thôi.

Đằng kia anh em Thu đang tiếp tục câu chuyện của họ. Chú bé có

giọng kể có duyên, vừa mơ màng vừa sôi nổi, như chính mình là người trong cuộc. Còn cô bé thì như bị cuốn hút vào cuộc du lịch của chú chép. Hệt như các câu chuyện cổ tích cô bé vẫn ham nghe từ ngày còn rất bé: Con mèo đi hia, Cô bé bằng ngón tay út, Con yêu râu xanh. Có điều khác lạ là hôm nay trong câu chuyện hệt như cổ tích này nhân vật chính đang hiện diện ngay trước mắt cô, nó sống động và nếu cần cô có thể sờ bắt được.

- Thỉnh thoảng ngược nhìn về phía thành phố, đêm đêm rực ánh đèn, chú bé tiếp tục kể, họ ngồi cạnh vũng nước chăm chú nhìn chú cá đang rạch nước như muốn cất mình bay lên. Chú bé nói tiếp, đúng là Chép ta ao ước được một lần tới đó. Nhưng đi bằng cách nào đây. Có lúc chú ta tính tới chuyện liều lĩnh chui vô lưới của người đánh cá. Nhưng rồi chú nghĩ lại, đó là một trò mạo hiểm ngốc nghếch. Vì rốt cục chú sẽ nằm trong chảo của một bà nội trợ nào đấy như mẹ chẳng hạn. Nhưng thế nào cũng phải đi. Những ngọn đèn xa cùng với những vì sao trời luôn vẫy gọi. Và rồi một đêm nọ thời cơ đã tới. Đêm qua em ngủ say không biết đấy thôi. Chưa bao giờ có trận to kéo dài tới thế. Mưa đầy trời. Mưa phủ kín cả không gian đến nỗi không phân biệt đâu là trời, đâu là hồ với đất liền. Và nhà du lịch trẻ tuổi của chúng ta đã làm một việc mạo hiểm phi thường mà trước đó chưa một ai trên hồ thậm chí cả trên trời dám làm, kể cả các phi công vũ trụ. Chú bé đã bơi trên con sông mưa. Trên con sông trời bao la đó, thật sự không có một chiếc hồ hay biển nào sáng bằng, Chép ta bắt đầu một cuộc du lịch đặc biệt kỳ thú có một không hai. Chỉ cần nhìn vô đôi mắt đó ta có thể biết được đêm qua nhà du lịch đã gặp gỡ chuyện trò với ai và tới những nơi nào trong thành phố gần gũi mà xa cách biết bao nhiêu.

Thu như muốn dứt hơi.

- Ôi, anh kể cho em nghe đi. Rồi quần áo anh thay vắt ra bao nhiêu em cũng giặt hết.

- Khỏi lo chuyện đó. Mẹ mới sắm một máy giặt cũ. Anh bắt đầu đây. Tất nhiên không có nhà kể chuyện nào kể hay bằng bản thân câu chuyện. Nhưng anh sẽ cố.

Và cậu bé đã kể câu chuyện mà chúng ta đã được biết trong các đoạn vừa rồi. Cho tới lúc cơn mưa dứt và cuộc du lịch buộc phải

dừng lại và người khách của đêm mưa phải nằm lại trong vũng nước con trên sân thượng này. Thu nhìn chàng chép giọng buồn rầu tiếc rẻ:

- Nếu có phép em sẽ làm cho trời mưa tiếp.
- Tất nhiên. Nếu trời mưa tiếp họ sẽ có mặt ở hội thi và biết đâu chàng chép chẳng phải là người thắng cuộc.
- Nhưng anh chàng có ý định dự thi đâu?
- Biết đâu đấy, một khi gặp công chúa chàng ta sẽ thay đổi ý kiến.
- Nếu có phép cầu đảo như ngày xưa nhỉ.

Cậu bé ngược mắt nhìn trời lộ vẻ vui mừng:

- Thế nào sắp tới trời cũng mưa. Từ trên sân thượng này chú ta lại tiếp tục cuộc hành trình đầy thú vị của mình.
- Ôi em mong lắm. Cô bé Thu chấp hai tay lại nhìn lên bầu trời như muốn cầu khẩn điều gì...

Giống như mọi cung điện dưới nước hồi nhỏ ta thường nghe kể trong các câu chuyện cổ. Lâu đài pha lê trong suốt, lấp lánh muôn ngàn tia ngũ sắc. Vòm nhà bằng thạch nhũ. Các cột nhà, các bức tường trang trí bằng các con sao biển màu huyết dụ, đồi mồi và cơ man ngọc trai cùng các loại đá quý. Lạc vào đây khách sẽ lóa mắt vì những hình thù kỳ dị và sắc màu rực rỡ của các sinh vật dưới đáy biển. Một thế giới vô cùng huyền ảo. Tưởng rằng khách đã lỡ bước tới nơi này sẽ không còn thiết đi đâu nữa. Bất cứ vật nhỏ nhất cũng trở thành nam châm có sức hút... Nhưng rồi tất cả mọi thứ du khách chiêm ngưỡng cũng không giữ nổi bước chân họ hướng về hội thi kén rể được tổ chức trước sân rồng. Ngoài vẻ đẹp, sự giàu sang và vẻ trang nghiêm thường thấy ở các sân rồng, hôm nay còn hội tụ về đây đủ mặt anh tài trên cạn dưới nước. Hôm nay là ngày cuối, ngày công chúa phải chọn cho mình được một người chồng vừa ý... đức vua. Dân chúng, họ hàng các loài thủy tộc kéo tới mỗi lúc càng đông. Tất cả đều mong ngóng hồi hộp. Ai là người sẽ trúng số độc đắc đây? Trên khán đài cao Đức vua và các quan triều thần đang sốt ruột ngồi chờ. Đức vua có vẻ lo lắng. Giữa trời biển bao la rộng lớn này chẳng lẽ không có một ai xứng với cô công chúa út yêu quý của đức vua sao? Ngài hướng về phía tiếng loa chốc chốc lại vang lên quảng trường rộng nhón nháo người qua lại. Tiếng loa:

Loa loa loa

Nào ai tài ba

Hãy về dự thi.

Không phải đấu kiếm

Không phải bắn cung

Cũng không thi vật.

Nào ai lười nhất

Sẽ được vua ban

Rực rỡ một nàng

Là công chúa út

Nào ai lười nhất thế gian

Nghe loa gọi hãy vội vàng về ngay...

Tiếng loa chưa dứt, bỗng từ trong đám đông chậm chạp tiến ra vũ đài một chàng trai mình mặc giáp cứng có kẻ ô vuông. Mọi người đều biết đó là anh chàng Ba Ba, cùng họ với Rùa, tức là họ đã đi vào phương ngôn tục ngữ. Nhiều người tỏ ý tiếc cho công chúa và thảm trách nhà vua. Anh chàng thí sinh Ba Ba ngược lên khán đài lễ Đức vua cùng các quan rồi quay bốn phía chào công chúng, xong đâu đó chàng nằm ngửa ra bốn chân ngọ nguậy trên không. Khổ nỗi bốn chiếc chân ngắn ngắn dính đầy bùn đất. Mọi người chưa kịp hiểu anh chàng định giở trò gì thì miệng anh ta bỗng há to ra. Chờ cho tiếng xì xào huyên náo dịu bớt đi, anh ta cất tiếng hát:

Phò mã là ai?

Phò mã là ta

Nằm ngửa phơi bụng trắng

Há miệng chờ sung rơi

Chuyện thế gian học lõm

Cười nàng công chúa chơi

Mấy anh lính đứng gác cạnh vũ đài trao đổi nhỏ với nhau.

- Nếu chỉ có vậy thôi thì nói thật chứ, con nít thi cũng được. Nằm ngửa há mồm mà đòi lấy được vợ đẹp.

- Chú mày cứ tưởng vậy thôi. Cao thủ đấy. Tớ lo với miếng võ độc này hắn ta sẽ cưới được công chúa như chơi. Có thấy tuần qua có ai địch nổi hắn đâu. Lười nằm há miệng chờ sung rơi thì phải nói là tuyệt hết chỗ chê. Chỉ có trên thế gian mới nghĩ ra được cái trò đó.

Người lính kia thở dài:

- Nếu đúng như đấng ấy nói thì tội nghiệp cho công chúa. Chưa

thấy ai góm ghiếc như lão. Kia, ai như cô thị nữ của công chúa. Quay lại chào cô gái mới tới: xin chào cô em xinh đẹp. Có chuyện gì đây?

Cô thị nữ nói nhỏ với hai anh lính, trước khi đi còn dặn với lại một câu:

- Nếu xong công chúa sẽ có thưởng lớn.

Đợi cô thị nữ đi khỏi, một trong hai anh lính nói với Ba Ba:

- Này gã kia.

Ba Ba không thèm quay đầu lại:

- Đừng hồn. Ta sắp sửa là phò mã.

- Nếu bây giờ có người cho anh một túi châu báu, anh có chịu từ bỏ ý định dự thi không?

Một túi châu báu. Nghe khá hấp dẫn đấy chứ. Nhưng mà...

- ừ, phải nặng bao nhiêu mới được. Ba Ba hỏi.

- Muốn lấy bao nhiêu cũng được. Tùy sức anh mang.

- May túi ba gang... Ba Ba lẩm bẩm. Ta sẽ may túi mười gang. Không gồng trên lưng mà kéo lê trên đường, chẳng thể nào có chuyện giữa đường rơi mẹ xuống biển như anh chàng tham vàng nọ. Ba Ba hỏi cô thị nữ vừa quay lại. Cô bảo muốn lấy bao nhiêu cũng được à.

- Công chúa đã hứa không bao giờ sai. Thị nữ đáp.

- ồ, thế thì thích quá. Ta sẽ giàu to. Giàu nhất thế gian này. Lúc đó ta muốn lấy bao nhiêu vợ mà chẳng được. Ha, ha, nhưng... cô em về thừa với công chúa là công chúa còn quý hơn tất cả châu báu trên đời cộng lại. Ta đã mất công học trên thế gian biết bao điều hay nhưng tất cả đều vứt đi hết, chỉ giữ lại miếng võ này để cưới vợ đẹp, làm phò mã thôi. Cô về thừa với công chúa như thế. Anh chàng phấn khởi hát:

Nào ai giữa đất trời

Nào ai tài ai giỏi

Ai lười hơn ta nữa

Xin mời vô độ tài

Góc khán đài có một chiếc lều cao, sơn son thếp vàng, bốn bề rèm che trướng rủ. Đó là nơi nàng công chúa út của đức vua đang ngồi chờ vị hôn phu của mình. Mọi người đều tưởng công chúa sẽ vui

lắm. Ai biết đâu công chúa đang tan nát cõi lòng. Những ngày vừa qua chưa một ai lọt vào mắt xanh của nàng, thậm chí nàng còn cầu khẩn sẽ không có một ai trúng tuyển cả. Làm sao nàng lại có thể sánh duyên cầm sắt với một kẻ lười nhát trong thiên hạ. Điều đó chỉ có thể xảy ra trong các câu chuyện cổ thôi. Những câu chuyện kể cho trẻ con, nhưng khốn nỗi, vua cha đã biến nó thành chuyện thật và đưa con gái yêu của đức vua lại là nạn nhân của một ý tưởng ngông cuồng đó. Không ai khuyên can được đức vua, kể cả bao nhiêu nước mắt của nàng suốt mấy ngày qua. Vì thế mới có chuyện cô thị nữ của công chúa tới gặp kẻ dự thi vừa rồi. Hắn đang nằm ngửa, bốn chân bần hươu hươu trên trời như muốn trêu ngươi thiên hạ. Công chúa không dám nhìn hắn lâu. Khi cô thị nữ vừa vén rèm bước vào, không cần quay lại công chúa đã nói.

- Thôi em khỏi nói. Chị đã biết là hắn không bằng lòng. Ôi tại sao cha chị lại độc ác như thế.

- Chưa có người cha nào trên đời này yêu thương con gái như đức vua.

- Nhưng lại gả con gái yêu cho một kẻ lười nhát. Công chúa chưa chát nói.

- Em chắc là đức vua có ngụ ý gì đây. Chị hãy kiên nhẫn chờ xem. Gã kia không phải là kẻ cuối cùng.

- Hai hôm nay không có ai ngoài gã. Đừng an ủi chị. Em quên hôm nay là ngày cuối à?

- Chị ạ. Sau em có cảm giác tới phút chót sẽ có một chàng trai xứng đáng đến với chị.

Giữa lúc đó bỗng vọng vào tiếng loa:

Loa loa loa

Gần xa nghe cho rõ

Hội thi kén phò mã

Chỉ còn mỗi hôm nay.

Ai cùng trời cuối đất

Ai là kẻ lười nhát

Hãy nhanh chân về ngay,

Hội nghìn năm có một...

Công chúa ngược nhìn cô thị nữ tin cẩn của mình, cái nhìn đầy ý

nghĩa, đây em xem, số mệnh không thể thay đổi.

Cô thị nữ vẫn một mực:

- Chị hãy tin em. Chưa quá ngộ. Chúng ta còn thời gian.

Trên con sông trời bát ngát. Một chiếc thuyền con đang rẽ gió đi tới. Trên thuyền ta gặp lại nhân vật chính của câu chuyện này và Tôm, người bạn như đúc bằng thủy tinh của chàng. Chúc mừng họ đã thoát khỏi vũng nước đọng trên sân thượng nọ và tiếp tục cuộc hành trình gian khổ nhưng đầy thú vị.

- Em cho là trái đất hẹp thật. Tôm nói với bạn.

- Chú đã đi được những đâu mà đã vội kết luận như vậy? Chép nói.

- Nếu không hẹp, hai anh em lạc nhau gần ngày trời mà còn gặp nhau được à?

- Chú không biết chứ, tôi tìm chú suốt mấy tiếng đồng hồ liền. Gặp ai cũng hỏi. Kể ra chú trốn cũng kỹ.

- Cũng may rơi trúng vũng nước nằm khuất trong cỏ. Lúc nghe anh gọi em mừng quá. Trời cho chúng mình gặp lại nhau.

- Trời nào cho. Lòng kiên nhẫn giúp chúng ta thì đúng hơn.

Chép nhìn trời. Sao hôm nay gió khiếp thế.

- Gió cấp ba mươi anh ạ.

Chép bật cười:

- Cậu bói được đâu ra gió cấp ba mươi trên địa cầu này hả?

- Không ba mươi thì chí ít cũng phải hai mươi. Em bàn cái này.

Thôi đừng đi nữa anh ạ. Gió càng ngày càng lớn.

- Chỉ có trong lòng cậu mới có gió cấp đó thôi. Có chịu ngồi im cho tớ chèo không?

- Chưa chắc tới kịp hội thi đâu.

- Mà nếu có tới nơi kịp thì chưa chắc đã trúng được giải. Công toi. ý cậu muốn nói thế phải không? Trời sinh cậu thích nhảy lùì thì cứ nhảy lùì bằng thích. Còn việc tới cung vua Thủy tề thì tớ đã định là

phải tới bằng được.

- Hay em bàn thế này... Thấy Chép vẫn lặng yên mãi mê chèo, Tôm tự ái, này, chưa làm phò mã mà anh đã vội kiêu thế.

Chép cố nín cười:

- Nào nói đi, nhưng cấm không được bàn lùi đấy.

- Bây giờ ta hãy ghé thuyền vào một chỗ nào đó khuất gió nằm chờ.

- Chờ bao giờ gió lặng hãy đi chứ gì. Không nhảy lùi thì nằm khèo một chỗ, hỏi có gì khác nhau không?

Tôm bực mình cáu:

- Này, nói thật chứ, ông anh hăng hái thế thì đi dự hội đấu có tới kịp cũng chỉ uống công thôi. Chờ bao giờ nhà vua dưới đó mở hội kén rể tài ba ông anh hăng đi. Thấy Chép không nói gì cứ mãi mê chèo, Tôm cất tiếng hát:

Chèo làm chi cho mệt

Nhìn mà rơi nước mắt

Chẳng được vợ thì thôi

Vội làm chi nhọc xác...

Thương ôi, thương ôi...

Chép bật cười to:

- Cậu càng hát hay giúp tớ càng chèo khỏe.

*

Trên bậc cửa nhà thơ già đang ngồi nhìn ra ngoài, có cảm giác như ông ta ngồi nguyên chỗ đó từ đêm trước tới giờ. Bà vợ vừa trong buồng ra. Chưa đợi bà lên tiếng, ông đã nói chặn ngay:

- Đêm nay bà có dùng cần câu điện cũng không xúc nổi tôi ra khỏi chỗ này đâu. Mà tôi báo trước, bà cũng đừng hòng mang cái khoản canh riêu ra dỗ ngọt tôi được đâu.

- Nói thật chứ, ông chẳng bằng đứa trẻ lên ba.

- Mới qua có một đêm, tôi sụt mất hai tuổi, tới ngày kia dễ bảo tôi chưa sinh chắc.

- Lúc nào buồn ngủ ông nhớ vô. Bà nhẹ nhàng khoác áo cho chồng.

- Bà có cho tôi một vốc thuốc ngủ tôi cũng chả ngủ được đâu. Này bà làm ơn lấy cho tôi cái ống nhòm.

- Ống nhòm nào? Chẳng lẽ cái ống nhòm vứt đi từ hồi nào hồi nào

ấy à?

- ừ, còn cái nào nữa?

- Nhưng ông định làm gì?

- Bà cứ lấy cho tôi. Xem những chuyện dưới thủy cung cần phải loại đó.

Bà vợ thở dài:

- Cũng may mà chẳng có nhà thơ nào như ông.

- Thì trước hết họ chẳng phải là nhà thơ bà ạ. Thôi bà chịu khó vô tìm giúp tôi.

Bà vợ lom khom một lát moi được từ dưới đáy tủ ra một chiếc ống nhòm bụi phủ kín. Bà định đi tìm khăn lau. Nhưng ông vội giữ lại:

- Bà khỏi lo. Qua lớp bụi trần gian này tôi sẽ nhìn thấy biết bao điều kỳ thú mà mắt thường không trông thấy được. Đêm nay xin bà để cho tôi yên. Tôi hứa với bà một là tôi không ngủ gật. Hai là không để mưa hắt ướt áo, ba là bây giờ xin bà đi ngủ ngay cho. Bà cũng không khỏe trẻ hơn tôi. Bốn là tôi đã ngoài bảy mươi, là một nhà thơ, chứ không còn là một đứa trẻ lên ba như bà nghĩ. Rồi chẳng đợi bà nói, ông cất giọng ngâm nga:

Câu chuyện xưa bà kể

Một thời tưởng đã quên

Bỗng bừng dậy sáng lòe

Trên sông trời mông mênh...

*

Dưới thủy cung. Sau nửa giờ giải lao, đức vua và các quan bước ra khán đài.

Tiếng loa lại vang lên như giục giã:

Loa loa loa

Bà con gần xa

Xin nghe cho rõ

Ai muốn độ tài

Xin mời vô ngay

Đức vua ngự giám...

Anh chàng Ba Ba vẫn nằm ngửa trên vũ đài vỗ bụng hát:

Nào ai giữa đất trời

Ai lười hơn ta nữa

Mau mau vô độ tài...

Từ ngoài một người đang rẽ đám đông chậm rãi bước ra. Đó là chàng ốc biển. Mọi người ồ lên. Quả chưa thấy ai có bộ cánh đẹp như chàng. Minh lấp lánh xà cừ. Có một người thợ nào khéo tay tài hoa mới tạo nổi cho chàng một bộ cánh đẹp như thế, dưới muôn ngàn ngọn nến càng lung linh kỳ ảo. Chàng vừa ra vừa hát:

Có ta, có ta

Há miệng chờ sung rơi

Câu tục ngữ học lõm

Có chi mà ghê gớm

Chẳng khác trò trẻ chơi

Từ trên khán đài quan giám khảo cất tiếng hỏi:

- Này anh chàng tốt mã kia, anh có tài gì mà lên dự thi?
- Dạ thưa quan, con lười học ạ. Mặc dầu trên thế gian chưa có thành ngữ nào dành riêng để tặng cho con ạ. Con trộm nghĩ đã thi lười thì phải có cả anh lười học nữa ạ.

Quan giám khảo:

- Có gì để chứng minh là anh lười học?
- Dạ, thưa quan nhìn thì biết. Con chỉ được cái bụng to nhưng rỗng. Còn đầu thì bé tí tẹo, không chứa nổi lấy một chữ.

Anh chàng Ba Ba chột kêu lên:

- Thưa quan đừng tin hấn ta nói.
- Mi không phải lo. Ta có cách kiểm tra. Quan giám khảo quay sang hỏi anh chàng lười học nhất thế gian:
- Này, người từng trông thấy mặt công chúa rồi chứ?

Chẳng cần phải suy nghĩ lâu, gã liền thoảng trả lời:

- Thưa, đầu mới chỉ được trông thấy bóng hồng thấp thoảng nẻo xa, nhưng con đã hồn xiêu phách lạc.
- Tuy vậy dung nhan công chúa thế nào người biết chứ?
- Ôi, nàng đúng là một tuyệt thế giai nhân, chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, một hai nghiêng nước nghiêng thành như chơi.
- Ta dám đánh cược người không lười học một chút nào mà còn học gạo là chẳng khác. Tuy vậy trong đầu óc người không có một cái gì hết ngoài những điều vô vị nhạt nhẽo. Nếu đây là cuộc thi học vẹt thì ta chắc chẳng có ai dành được giải trạng nguyên của mi.

Nhưng tiếc thay đây là cuộc thi kén rể lười.

Đức vua cười to:

- Quan giám khảo nói đúng. Hẳn tả con gái ta bằng chừng ấy câu mà ta nghe cứ như là tả ai đó.

Gã học vẹt vừa quay vào vừa hát:

Những tưởng được người đẹp

Ai hay mộng vàng tan...

Anh chàng Ba Ba cất tiếng cười ha hả.

- Đã vậy mà vẫn còn mộng vàng với mộng bạc. Cho nhớ đời anh sáo mép.

Gã học vẹt quay lại:

- Này, đừng tưởng nằm há miệng ra đây mà vớ được người đẹp đâu.

Phần 8

- Vậy là gã kia thua rồi. Công chúa nói với thị nữ, giọng vô cảm. Đường như sự được thua ở ngoài kia chẳng quan hệ gì tới nàng.

- Em cũng cầu mong cho hắn thua. Cái loại sáo mép bụng chứa toàn những điều sách vở nghe nhảm cả tai.

- Em hãy nhìn ở phía chân trời ấy có còn ai tới nữa không?

- Chị ơi, chẳng thấy gì cả ngoài một màn mưa bụi.

- Chị vẫn có linh cảm hình như từ phía chân trời xa có một chàng trai đang vượt qua muôn trùng sóng gió tới đây cứu chị.

- Nếu chị linh cảm như vậy thì chị cứ hy vọng. Chúng ta vẫn còn thời gian kia mà.

- Em hãy để mắt về phía chân trời ấy. Nơi biên giới trần gian và Thủy cung.

Thị nữ bỗng reo lên:

- Chị ơi, có một chấm đen trên nền trời.

Công chúa thoáng chút vui rồi thất vọng.

- Chỉ là một chấm đen thôi ư? Em cứ nhìn cho kỹ đi.

Thị nữ cầm ống nhòm theo dõi về phía chân trời.

- Chấm đen vẫn còn chứ em? Công chúa hỏi.

- Hình như không phải chấm đen. Một cánh buồm chị ạ. Cánh buồm màu đỏ. Giống như mặt trời mọc trong sương mù.

Công chúa thẳng thốt:

- Chẳng có thuyền ai đi vào giờ này. Nếu không phải là người ta đang mong. Cánh buồm ngày một rõ chứ em?

- Em lại không trông thấy gì nữa. Chỉ có mưa giăng đầy trời. Bỗng lại kêu lên. Ồ kia rồi, cánh buồm hiện ra tí tắp chân trời.

- Em đừng để lạc. Cánh buồm đỏ chói. Hình như chị cũng đã nhìn thấy nó một lần rồi... Trong mơ thì phải.

Suốt trong mấy ngày đằng đằng, lần đầu tiên cô bé mới nhìn thấy trên khuôn mặt kiêu diễm của công chúa ánh lên niềm vui.

*

Nhà thơ già lia ống nhòm qua lại trên mặt biển bao la.

- Đâu rồi nhỉ. ồ, cánh buồm mất hút đâu không trông thấy. Bỗng reo lên như đứa trẻ. ồ kia rồi. Có thể chứ. Bà nó ơi. Bà ra hộ tôi một tý. Lẹ lên nào.

Bà vợ tắt tưới ra:

- Chết, ông làm sao thế? Có khổ không cơ chứ? Tôi đã bảo rồi, có chịu nghe cho đâu.

- Mà bà làm bầm cái gì thế? Tôi chỉ nhờ bà ra xem hộ tôi cái này chút thôi. Đây bà cầm cái ống nhòm này. Có phải cánh buồm đang ở phía chân trời không?

Bà vợ cầm ống nhòm lên xem, đưa qua đưa lại một lát:

- Chịu, chỉ thấy nhờ nhờ tối. Thuyền đánh cá à?

- Thuyền chú Chép đó. Chú ta đang trên đường tới cung vua Thủy tề.

- Trời đất. Ông lại làm sao rồi.

- Thôi bà trả lại tôi. ừ, làm sao bà trông thấy được. Ô, kia rồi. Có thể chứ. Một cánh buồm đỏ tuyệt vời. Đây, bà ạ, không thua gì cánh buồm đỏ của thuyền trưởng Grây đi đón cô bé trong phim cánh buồm đỏ thắm.

Bà vợ rót rượu đưa cho chồng.

- Chết thật. Ông uống cho ấm người.

Nhà thơ đỡ cốc rượu từ tay vợ:

- Cảm ơn bà. ồ, giá mà bà cũng nhìn thấy được như tôi.

- Tôi mà như ông thì trước hết ông chết đói. Ông ngồi cẩn thận đây. Tôi đi nằm đây. Đến khổ. Tưởng gọi dậy làm gì.

Nhà thơ lẩm bẩm một mình:

- Chẳng hiểu chú ta tìm đâu ra được cánh buồm đỏ giữa đêm mưa to gió lớn này.

*

Chép và cậu bạn pha lê đang ngồi trên chiếc thuyền lá có gắn cánh buồm đỏ thắm. Chép bẻ buồm, lợi dụng sức gió ngược để đi. Thuyền lách gió trôi băng băng.

Tôm nhìn Chép thán phục.

- Ngược gió mà thuyền vẫn đi được. Anh học được ở đâu đấy?

- Nếu chỉ chờ thuận gió thông buồm mới đi được thì hơn hai phần ba các cuộc hành trình của nhân loại phải bỏ dở.

- Nhưng tại sao anh cứ phải khăng khăng tìm bằng được chiếc lá bàng đỏ. Nhiều khê thế. Buồm thì màu gì chẳng được.

- ở tận Thủy cung nàng sẽ trông thấy. Một cánh buồm đỏ thắm sẽ có ý nghĩa biết bao. Có một câu chuyện rất hay về cánh buồm màu đỏ thắm. Có một thuyền trưởng đã mua hết cả vải đỏ trong thành phố để may một cánh buồm theo đúng giấc mơ của cô bé nhà nghèo.

- Chà, câu chuyện cực kỳ đấy. Và bây giờ ngoài đời cũng có một cánh buồm màu đỏ. Có điều cánh buồm này không phải bằng vải mà bằng một chiếc lá bàng.

- Bằng chất liệu gì mà chẳng được, nếu nó cùng mang một ý nghĩa tốt đẹp như nhau.

- Nhưng cánh buồm của ta chỉ nhỉnh hơn bàn tay thì ai nhìn thấy được.

- Nếu ai chờ mong thì người ấy sẽ nhìn thấy. Cảm thấy lòng vui nhà du lịch trẻ cất tiếng hát:

Cánh buồm đỏ

Như trái tim

Như nỗi mong

Gặp em.

Căng phông lên

Hỡi buồm đỏ

Vượt mưa ngàn.

Cánh buồm đỏ

Cánh buồm nhỏ

Như ước mơ

Như nỗi chờ

*Gặp ai,
Như đóa hoa
Giữa biển khơi.
Như mặt trời
Đỏ.*

Phần 9

- Cánh buồm vẫn còn chứ em? Công chúa giọng run run hỏi. Em có trông thấy người trên thuyền không?

- Có chị ạ. Hai chàng trai. Giọng cô gái bỗng nhỏ lại, kìa, họ lại khuất trong sương mù rồi.

- Sóng biển với sương mù chỉ che mắt được chị em ta thôi.

- Bây giờ thì em trông thấy khá rõ rồi. Nhưng sóng to gió lớn liệu họ có tới kịp không.

- Chỉ cần chàng tới trước một khắc. Ngừng một lát công chúa nói tiếp, không phải vô cớ chàng chọn cánh buồm màu đỏ. Chắc là chàng muốn... Thôi em hãy buông rèm xuống. Bây giờ chị lại sợ cánh buồm mất hút trong sương...

*

- Tàu đức vua, ngay bây giờ tuyên bố cuộc thi kết thúc thì không phải là quá sớm đâu. Trong thiên hạ không còn ai tài giỏi hơn con. Ba Ba không nhớ đã nói với nhà vua câu này là lần thứ mấy. Quả y sốt ruột thật sự. Y cảm thấy hạnh phúc trong tầm tay.

Y vừa dứt lời thì từ trong đám đông có tiếng kêu lớn:

- Hãy khoan, có ta đây.

Liền sau đó một lùm cây lừ lừ tiến ra vũ đài. Vài con chim trong lùm cây giật mình bay lên.

- Trong thể lệ cuộc thi đâu có việc kén rể là các loài thảo mộc?

Đức vua quay sang hỏi quan giám khảo.

- Thừa chính con là cua đá đây, con là sinh vật trong đất nước bao la do đức vua trị vì. Từ lùm cây phát ra tiếng nói.

- Nhưng có sao cây cối lại mọc um tùm trên lưng người? Quan

giám khảo lớn tiếng hỏi.

Cua đá thưa:

- Chả là suốt đời con ngại đi, ngại xê dịch. Con sợ bất cứ một sự thay đổi nào. Con nằm im một chỗ kể từ lúc cha sinh mẹ đẻ. Cho tới một hôm nghe có tin đồn đức vua kén rể lười, con cố gắng bò đi. Nhưng sao như có ngàn cân đè nặng. Hóa ra con mang cả một vườn cây trên mình. Con bèn hỏi lũ chim đang làm tổ trên đó. Chúng bảo: Thấy một mô đất lạ, chúng em vút hạt vào, đất tốt chẳng mấy hồi mọc thành cây cối um tùm... Trên đường tới đây con trộm nghĩ chẳng có ai trên thế gian lười được như con...

Đức vua cả cười:

- Giỏi, giỏi. Lười đi, lười thay đổi để đầu óc mình mảy mọc thành cây quả là điều lạ hiếm thấy. Cua đá, ngươi xứng đáng tranh giải trạng nguyên với gã Ba Ba kia.

Từ bên ngoài bỗng có tiếng la lớn:

- Xin đức vua chớ vội. Còn kẻ này nữa.

*

- Chẳng lẽ cánh buồm đỏ như ngọn lửa tắt ngấm trên mặt biển mênh mông rồi sao em? Giọng công chúa buồn nhỏ như gió thoảng.

- Sớm muộn thế nào chàng cũng tới. Ồ, kia rồi, chàng đang buộc thuyền vào cành san hô. Chàng đã lên bờ và đang bước vội vào vũ đài. Tiếng thị nữ như reo lên.

- Thật ư em? Em nên nhớ mọi lời an ủi lúc này chỉ càng làm chị đau khổ thêm.

- Kia, chàng đang lách vào đám đông. Giọng cô bé bỗng nhỏ lại. Mà chị ơi, mãi tới giờ tại sao chị em ta không nghĩ làm thế nào chàng có thể thắng nổi những người kia.

- Chị hiểu điều lo lắng của em. Một kẻ dong buồm vượt biển trên con sông trời mênh mông đầy sóng gió thế kia làm sao có nổi một giọt máu lười chảy trong cơ thể. Chàng tới đây chắc chỉ do một sự hiếu kỳ mà thôi. Công chúa như nói thầm với mình; cánh buồm đỏ đã đánh lừa ta nhưng dầu sao cũng đem lại cho ta một khoảnh khắc hy vọng.

- Vậy chẳng hóa ra...

- Đừng trách chàng. Tại sao phải bắt chàng bận tâm tới số phận của một người con gái xa lạ. Cho dầu đó là con gái của đức vua. Chúng ta không có quyền trách cứ chàng.

*

- Nếu phải tay ta, ta sẽ cưới nàng út như chơi. Nhà thơ già suýt xoa kêu lên. Ông không dè bà vợ đang đứng sau lưng.

- Ông chưa già đâu, bà chỉ chiết, ông có muốn lấy con lớn con út nào thì xin ông cứ việc, tôi thề chẳng thềm xía vô.

Nhà thơ già giật mình:

- Ô hay, tôi tưởng bà ngủ rồi.

- Chẳng biết tới bao giờ ông mới chừa cái thói lẳng lơ đó?

- Bà ơi, là tôi nói nàng út con gái vua Thủy tề. Dưới đó nhà vua đang mở hội kén rể lười. Bà có nhớ có một câu chuyện dân gian rất hay không, tôi mà xuống được dưới đó...

- Thì ông sẽ dự thi để lấy con bé đó chứ gì? Đó, ông cứ đi đi, tôi thề sẽ không giữ ông đâu.

- Bà vẫn không bỏ được cái tính ngày còn trẻ. Tôi nói là nếu xuống được dưới đó tôi sẽ mách nước cho chú ta, bây giờ thì tôi chắc là muộn rồi.

- Mới bảy mươi, chưa muộn đâu ông ạ. Thôi gà sắp gáy sáng rồi. Mời ông vô ngủ cho. ở tuổi này không còn ai thức suốt đêm như thế.

- Nhưng bà ơi, không phải ở tuổi nào người ta cũng nhìn thấy những điều tôi vừa chứng kiến đâu. Kia chàng đã xuất hiện trên vũ đài. Phải có một kho truyện dân gian trong bụng may ra mới thắng được keo này.

Bà vợ thở dài:

- Bao nhiêu năm qua ông vẫn mãi tính nết này. Mà ngày càng tệ hơn. Tôi đến chịu ông.

*

- Ôi, chàng đã tới cạnh vũ đài... Thị nữ nói giọng hồi hộp.

- Thôi em đừng nói nữa. Công chúa xúc động nói khê.

- ồ, chàng đang bước lên vũ đài. Chưa thấy ai bình tĩnh tự tin như chàng.

- Buông rèm xuống đi em. Chao ôi...

Thị nữ bỗng kêu lên:

- Lạ quá. Hay là mắt em bị lóa rồi chăng. Chị nhìn hộ em.

- Đừng bắt chị nhìn. Chị hầu như không còn đủ sức.

- Vô lý, tại sao chàng dám đi giật lùi tới trước mặt nhà vua. Nếu trời còn lẽ công bằng thì chính là đôi mắt em bị làm sao rồi. Thị nữ nói nhỏ. Lẽ nào chàng không biết luật lệ nghiêm khắc của xứ này. Kẻ nào mang tội bất kính sẽ bị kết án tử hình.

- Chắc đó là tục lệ xứ chàng. Đức vua sẽ tha tội.

- Đức vua đang từ ngạc nhiên tới giận dữ. Chao ôi, em không dám nhìn nữa.

- Buông rèm xuống đi em, chị không muốn nghe, không muốn thấy gì nữa hết. Công chúa nức nở.

*

Trên vũ đài Chép đang lừ lừ quay lưng tiến về phía khán đài, ở đó có đức vua và bá quan văn võ. Bốn bề im phăng phắc.

Đức vua nói sau một hồi im lặng:

- Ta đồ rằng chàng trai đó là kẻ điên rồ.

Quan giám khảo:

- Chiều theo hình luật phải xử hấn vào tội bất kính.

Một vị quan khác:

- Tôi nghĩ chắc phải có một nguyên do nào đó.

- Các khanh hãy thử hỏi hấn xem. Đức vua phán.

Quan giám khảo lớn tiếng hỏi:

- Hỡi chàng trai kia, ngươi há không biết nhà ngươi đang phạm tội bất kính với đức vua sao? Dẫu ngươi có ngụy biện cho đó là tập tục, một tập tục quái gở của xứ sở nhà ngươi thì cũng không làm cho tội của nhà ngươi nhẹ đi chút nào. Đức vua nhân từ cho ngươi nói lời cuối cùng trước khi thọ án.

Nhà du lịch mơ mộng vẫn quay lưng về phía khán đài, không hề run sợ, chàng nói:

- Tâu đức vua và các quan giám khảo, tôi đã vượt qua muôn trùng sóng gió tới đây để dự thi và xin thưa tôi đã thi xong.

Mọi người đều ồ lên ngạc nhiên:

- Kia ngươi vừa nói gì? Quan giám khảo lớn tiếng hỏi, có phải

ngươi vừa nói ngươi đã thi xong. Vậy ngươi thi cái gì? Một tội bất kính với đức vua tưởng chưa đủ khép ngươi tội tử hình hay sao, nay còn mang thêm tội lừa dối?

Từ trên vũ đài chàng trai cất tiếng nói đồng dạng:

- Thưa, tôi chỉ còn đủ sức và cũng chỉ còn đủ chút thời giờ đi lùi tới trước khán đài đầu biết rằng trên đó đang có mặt đức vua và các quan văn võ, nếu không được giải thì xin cứ thế này đi thẳng khỏi mặt công quay đầu lại.

Đức vua cười to, át cả tiếng phần nộ của đám đông. Ngài phán:

- Giỏi, giỏi. Ta chưa thấy ai có tài lười được như ngươi. Ngươi xứng đáng là kẻ lười nhất mà cũng thông minh nhất. Trẫm tuyên bố gả con gái yêu của trẫm cho chàng trai tới sau cùng. Trong công việc làm ăn chàng biết dành thì giờ để làm vui lòng con gái trẫm. Phò mã phải là người biết tính toán khoa học. Nói như từ đang hiện hành trên dương thế chàng là người biết ứng dụng...

- Vận trù ạ. Giám khảo nhắc nhở đức vua.

- à, biết ứng dụng vận trù học trong cuộc sống. Trẫm mong thần dân của trẫm cũng đều lười như thế, một cách thông minh, tiết kiệm thời gian và sức lực. Nào nổ pháo lên. Chúc mừng con gái trẫm và vị phò mã...

Đức vua chưa kịp dứt lời từ trong đám đông chợt vang lên tiếng kêu:

- Hãy chờ tôi. Hãy để công chúa cho tôi. Vừa nói Rùa vừa chậm chạp tiến ra vũ đài.

- Gã rùa kia, ngươi hãy trở về chờ lúc nào đức vua mở hội thi kén rể chậm thì hãy tới. Quan giám khảo nói.

- Rùa tôi đâu cần phải thi. Rùa vươn cao chiếc đầu nhọn ra khỏi chiếc mai cứng hướng về phía khán đài nói tiếp, tôi tới đây là để xin kết duyên cùng công chúa. Vì đã có giao ước giữa Rùa tôi và Thượng đế.

- Hả, tên kia, ngươi vừa nói cái gì? Đức vua hết sức ngạc nhiên.

- Con xin kể đầu đuôi câu chuyện đức vua nghe. Rùa cất tiếng hát:

Một hôm trời gọi bão:

- Trong kho hết nhẵn chân

Còn thừa mấy mẩu ngắn

Nay cho Rùa dùng tạm

Tuy chậm mà chắc ghê

Đi suốt đời chẳng ngã...

- Thừa Trời con không chê

Xin chút đèn bù nhỏ

Được nàng công chúa út

Con gái vua Thủy tề

Là lòng con hả dạ

Trời vui cười hả hê

- Chú Rùa này khôn ghê

Chân ngắn bù vợ đẹp...

- A, tên này lão, đức vua giận dữ quát, người dám đem mẫu chân ngắn cùn cõn của người ra so sánh với con gái yêu quý của trẫm. Lại còn dám mượn oai thượng đế đặt điều dọa dẫm. Quân đâu, hãy chém đầu tên lão xược cho ta.

- Tâu bệ hạ, quan giám khảo vội vàng tâu, ngày vui của công chúa xin cho đánh hấn một trăm trượng. Cái lưng đập nát của hấn sẽ làm cho hấn nhớ suốt đời trận đòn ở Thủy cung.

- Hãy dẫn hấn đi khuất mắt ta ngay. Ta không thể nào chịu được những kẻ suốt đời rúc đầu trong vỏ kín để nghĩ những điều tối tăm bậy bạ. Thôi, các khanh truyền nổ pháo tuyên bố cuộc thi kết thúc. Đêm nay cả Thủy cung sẽ mở tiệc yến ăn mừng. Ta và các khanh vào báo tin cho công chúa biết.

Nhà vua cùng các quan rời khán đài giữa tiếng reo vang.

Chàng Tôm bơi tới chỗ tân phò mã, mừng rỡ:

- Thật là cực kỳ... vô lý. Tôm suốt đời đi thụt lùi, cóc lấy được vợ. Ông anh chỉ đi thụt lùi có một khắc được đức vua gả con gái đẹp cho. Nhưng cũng cứ xin chúc mừng ông anh. Bây giờ anh là phò mã rồi, chiếc thuyền có cánh buồm đỏ kia, một mình em sẽ quay trở về quê hương.

- Bọn mình sẽ đưa công chúa về quê. Phò mã ngược mắt nhìn trời. Đêm nay thế nào cũng mưa. Chúng ta lại bơi trên con sông trời như lần trước.

- Hay ta ở lại. Anh Hai lên ngôi vua, phong em làm tể tướng. Lúc đó em sẽ hét ra lửa.

Phò mã cất tiếng cười to:

- Giặc chưa tới quan tể tướng đã vội bàn lùi. Sau đêm nay ta sẽ lên đường. Vẫn trên con thuyền có cánh buồm đỏ...

Đêm đã xuống từ lúc nào. Thủy cung rực ánh đèn. Âm nhạc nổi lên khắp nơi. Đêm vũ hội bắt đầu. Lâu lắm Thủy cung mới có một đêm vui như đêm nay. Không vui sao được khi chính phò mã được lòng cả nhà vua và công chúa. Nổi bật giữa đám hội là cặp tài tử giai nhân. Đó là chàng Chép, tân phò mã, một nhà du lịch mơ mộng tài ba đã hóa thân thành chàng trai đầu người mình cá. Cạnh chàng là công chúa đúng như lời đồn, nàng có vẻ đẹp vô song. Phò mã đưa công chúa tới một góc vắng. Công chúa thở thê:

- Vậy mà em cứ lo là chàng không tới kịp. Từ trong khóe mắt công chúa có những giọt lệ long lanh.

- Kìa sao công chúa lại khóc. Phò mã lo lắng.

Công chúa mỉm cười e lệ:

- Chàng ạ, có những giọt lệ của niềm vui...

Họ lại lẫn vào trong đám đông. Hòa nhịp vào cuộc vui tưởng chừng bất tận. Chắc hẳn đôi bạn trẻ không ngờ là trong lúc đó ở một góc tối các gã Cua đá, Rùa và Ba Ba đang chụm đầu bàn bạc, thỉnh thoảng chúng liếc nhìn về phía đôi bạn trẻ đầy vẻ căm tức dọa nạt.

*

Dưới chân cột điện, bọn Rùa, Cua đá, Ba Ba vẫn tiếp tục bàn bạc. Chung quanh chúng im ắng. Chỉ có bóng tối và những âm mưu khùng khiếp. Chúng không hề hay biết trong lúc đó Tôm cũng đang lượn lờ gần đó, và dựa vào thân thể trong suốt như pha lê, che mắt được kẻ địch nên đã nghe trộm âm mưu bí mật chết người của bọn chúng.

- Cái lão thần mưa thật đáng ghét. Ba Ba lắm bả.

- ừ, kể ra lão cũng siêng năng quá đáng. Chính nhờ có lão mà gã

mơ mộng kia cưới được cô vợ đẹp. Hắn đi trên con sông trời. Trên chiếc thuyền có cánh buồm màu đỏ, trong lúc bọn ta phải lội bộ vượt qua bao công rãnh bụi bờ, mà rớt cục xôi hồng bồng không. Lại còn bị đòn nữa chứ. Rùa tức tối nói.

- Đêm nay hắn lại đưa người đẹp trở về trên con sông trời đáng ghét đó. Cua đá để thêm.
- Còn bọn mình dưới này tro mắt nhìn lên. Ba Ba nói.
- Nhất định phải vít đầu hắn xuống.
- Phải cho hắn vỡ mộng mới được.
- Nói thì dễ, các ông làm như là có phép.
- Tất nhiên là tớ đã có phép. Ba Ba nói. Tất cả trong đầu tớ. Bọn mình sẽ tới nhà Thần mưa bắt lão ngừng mưa.

Cua đá nghe nói nghếch ra:

- Ông anh là cái thá gì mà sai khiến được cả thần mưa?

Ba Ba dùng đĩnh nói:

- Chú Rùa sẽ cắn vào tay lão. Đau quá lão sẽ không còn tay đâu mà quay máy làm mưa nữa.
- ừ, tớ mà cắn thì phải chờ khi nào có sấm mới chịu nhả. Rùa đắc ý nói.
- Nhưng nửa chừng hứng lên lão sấm thức dậy kêu thì sao.
- Cậu nhả tay ra, lão lại quay tiếp, chẳng phải là toi công sao. Cua lúc nào cũng đề phòng mọi nhẽ.
- Khỏi lo chuyện đó. Mùa này là mùa lão ta ngủ. Lão có tật ngủ một mạch mấy tháng liền, có động đất cũng cóc thềm dậy. Chỉ cần gã mơ mộng và con vợ gã nằm chơi đâu đó trong thành phố một buổi là chúng đi đời nhà ma.

Cua đá nhìn Rùa vẽ khâm phục:

- Anh Rùa mà sống tới trăm năm thì không biết anh khôn tới đâu.

Rùa được khen, mũi hếch lên:

- Tớ sẽ sống lâu hơn thế nữa. Nào bọn ta đi ngay tới nhà thần mưa đi.

Cả bọn kéo nhau vừa đi vừa hát:

Bắt thần mưa ngừng mưa

Bắt thần sấm ngủ dài.

Sông trời kia biến mất

*Cùng con gái Thủy tề,
Gã ta rơi xuống rất.
Thế là đi đứt, đi đứt.
Bọn này cười hả hê...*

Còn lại một mình Tôm, chàng nhìn theo bọn chúng vừa đi khuất.

- Âm mưu khủng khiếp. Hóa ra cái đầu núp trong bóng tối bao giờ cũng nghĩ ra những chuyện chết người. Giờ này chắc đôi bạn đang trên đường về. Ôi làm sao họ biết được có cái bẫy đang giăng sẵn dưới này. Mình phải tới nhà thần mưa kể hết mọi chuyện cho thần nghe không lại mắc mưu bọn chúng nó. Ra tay trước thì hơn, nhưng khôn nổi đi thụt lùi thì biết bao giờ mới tới.

- Nay anh bạn, có chuyện gì mà than vãn vậy. Cần gì, đây giúp một tay.

Tôm giật mình quay lại.

- Nhưng xin lỗi, đằng ấy là ai?

- Cá ngựa đây.

- Hèn gì nom đằng ấy giống các bác ngựa lắm.

- Phải nói là các bác ấy giống tớ. Vì đằng thẳng mà nói bọn này sinh trước.

- Nhưng nghe nói đằng ấy là người vùng biển mà.

- Đêm đẹp thế này ai chẳng muốn rong chơi đây đó. Nào anh bạn cần gì, chắc không phải đi dạo trăng chứ?

- Tới nhà thần mưa.

- Ghê nhỉ, đánh bạn với cả thần mưa. Nhưng đi lối nào đây?

- Mình không biết.

- Thì mình cũng không hơn gì bạn. Cá ngựa nói. Làm sao bây giờ?

Tôm bỗng trở nên hăng hái:

- Cứ đi, đường dưới lỗ mũi chứ đâu. Chỉ dặn đằng ấy một điều dọc đường nếu thấy tớ bàn lùi thì đằng ấy cứ gạt phăng.

- Không giận chứ?

- Không, mình còn cảm ơn là đằng khác.

- Thôi ta đi. Cậu nhảy lên lưng mình.

Tôm nhảy lên lưng Cá Ngựa.

- Ta phải tới trước bọn chúng nó.

Cá ngựa đưa Tôm lao vút đi...

* **

Đêm vẫn mưa đầy trời. Càng về khuya trăng thượng tuần càng sáng. Con sông trôi mênh mông. Không gian yên tĩnh lạ lùng. Thành phố đang ngủ yên. Giờ này có lẽ chỉ còn nhà thơ của chúng ta còn thức. Ông ngồi trên bậc cửa nhìn ra ngoài trời, mặt đầy vẻ lo lắng. Ông lẩm bẩm một mình:

- Chết thật. Chẳng thấy sách vở nào nói tới chỗ ở của thần mưa cả. Cả trong các truyện cổ Đông Tây. Nhưng nhất định thần cũng phải có chỗ ở, nhà cửa vợ con chứ. Liệu họ có tìm ra nhà thần mưa trước bọn kia không? Vấn đề chủ yếu bây giờ là tốc độ. Người nào tới trước sẽ thắng. Số phận của cặp uyên ương trẻ đó phụ thuộc vào cuộc chạy đua này. Mình bắt lực. Thơ lúc này chẳng có ích cho ai cả. Đôi cánh thơ ta dù có mênh mông tới mấy cũng không thể nào bay được tới nhà thần mưa. Ai dè trong đêm mưa huyền diệu này lại ẩn náu một cuộc chạy đua giữa cái tốt và cái xấu, cái sống và cái chết - im lặng một lát. Ôi mong sao đêm nay bà ấy ngủ say.

Quả nhà thơ không ngờ bà vợ đã thức dậy và đứng sau ông từ bao giờ:

- Sao không mong cho tôi chết luôn một thể có hơn không? Ông có biết đêm nay là đêm thứ mấy ông ngồi phoir mình ngoài trời mưa rét không. Chẳng thấy ai luyện phép dưỡng sinh như ông cả.

- Tôi luyện theo cách của tôi bà ạ. Luyện phép dưỡng sinh đâu phải mỗi việc ăn cháo vùng với ăn cơm gạo lức. Ông bỗng reo lên: “Ô kia rồi. Một chấm đỏ ở chân trời đang hiện rõ dần. Bà chờ xem mặt cô dâu”.

- Mời ông cứ xem một mình cho thích. Lại cái ông nhòm từ thời nào thời nào chứ gì.

- Vậy theo bà chỉ cái gì hiện đại mới quý hay sao? Cái kính viễn vọng lớn nhất đặt ở đài thiên văn nổi tiếng ở nước Anh, vị tất đã trông thấy được chiếc thuyền có cánh buồm đỏ đang bơi trong tuần trăng mật kia. ồ đây rồi, cánh buồm đỏ đã hiện rõ ở chân trời. Bà ơi, làm sao bây giờ? Khi ông quay lại thì bà vợ đã đi nằm từ bao giờ - Trời ơi, đôi bạn trẻ đâu có biết họ đang bơi trên miệng hố đen ngòm từng phút từng giây chờ họ. Linh tính báo cho mình biết rằng bọn Cua đã đặt chân lên thềm ngôi nhà thần mưa rồi...

*

Cách mấy dặm đã nghe tiếng máy chạy ầm ầm, xao động cả một vùng rộng lớn. Lại gần thêm chút nữa thì nghe tiếng hát ồm ồm. Giọng của một ông già đã quá tuổi ca hát từ lâu, nhưng lúc hứng lên thì làm mấy câu cho vui:

*Mưa nhiều kêu úng lúa
Nắng nhiều rửa ngủ quên.
Anh cần nắng để phơi
Chị cần mưa tắm mát,
Làm sao chiều được tất
Đến Thượng đế cũng thua.
Nói chi ta thần mưa
Cảnh làm dâu trăm họ
Biết cố sao cho vừa
Trái đất bao tử người
Trời chẳng chiều được tất...*

Thần mưa đang vừa làm vừa hát, bỗng có tiếng ồn phía sau. Cụ ngừng hát, quay lại, nhưng tay vẫn không ngừng quay cổ máy khổng lồ. Cua, Ba Ba, Rùa đang tiến lại gần. Thay vì lời chào, Rùa cất tiếng nói ngay: giọng vui vẻ như hai bên đã quen biết nhau từ bao đời.

- Thì cụ cứ nghỉ tay một hôm xem thiên hạ có gọi cụ bằng trời không?

- Đúng đấy. Ba Ba hòa vào, cụ mưa làm chi cho nhiều, vừa lãng phí nước, vừa tốn công tốn sức, vừa ngập lụt cả thành phố, thiên hạ thi nhau rửa. Cháu mà như cụ cứ nghỉ cho khỏe.

Thần mưa vẫn không ngừng quay cổ máy.

- Mưa bao nhiêu ta biết chứ. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, các người đi đâu đây?

Rùa trình trọng:

- Chúng con đại diện cho nhân dân đến kêu với cụ xin cụ vì cuộc sống bình an của mọi người ngừng mưa ngay cho.

- Bọn này nói láo. Thần mưa quát.

- Chúng con xin thề với thần. Bọn chúng đồng thanh.

- Thề cá trê chui ống. Thần mưa nói, tay vẫn không ngừng quay. Ta

làm việc theo lịch, có đo đạc tính toán hẳn hoi.

Cả bọn cười to:

- Cụ nói cứ như đùa. Những vụ lụt lụt ngọn tre, ngập trôi cả cửa nhà phở xá, cụ cũng bảo có đo đạc cả đấy à? Nếu nói như cụ thì trên kia người ta chả mất công của đặt ra nào ban chống bão chống lụt này nọ. Hay cụ muốn bảo những tai họa tày trời đó là do người khác gây nên, cụ không dính dáng gì tới những chuyện đó.

- Ta không chối những chuyện đó. Làm việc cả đời ai không có lỗi này lỗi nọ. Nhưng trận mưa hôm nay mới được 5 ly.

- Thế cụ định mưa mấy chục ly mới đủ. ý cụ muốn nhận chìm trái đất hay sao hở?

Thần mưa nhìn trừng trừng các vị khách:

- Coi bộ dạng các người không phải là loại ngay thật. Thôi rút đi cho ta làm việc.

- Cụ ơi, đừng nhảm vàng nguyên chất thành sỏi đá.

- Giá mà tụi con phơi bày cả ruột gan ra cho cụ xem. Bọn chúng thi nhau nói.

- Ấy chớ. Thối lắm không ai chịu nổi. Để yên cho người ta bơm nước. Thần mưa quát.

- Thế cụ định mưa cho tới bao giờ? Cua hỏi.

- Cạn hết nước ở khoang này thì phải tới trưa mai.

- Như vậy thì hẳn đã téch về nhà từ đời nào rồi. Cua đá nói và nhìn chăm chăm bàn tay thần mưa.

- Bàn tay ta có gì lạ mà chú mày nhìn kỹ thế? Thần mưa hỏi Rùa.

- Vâng, thần có bàn tay lạ lắm. Rùa nói, mắt vẫn không rời bàn tay thần mưa.

- Dễ chú mày biết coi tướng tay à?

- Dạ, chẳng giấu gì, nghề gia truyền, con có học được đôi chút. Quả thần có bàn tay khác đời.

- Đây, chú mày coi thử hộ tao coi. Thần đưa bàn tay ra cho Rùa xem. Nhanh như cắt, Rùa vươn cổ ngoạm ngón tay thần mưa. Đau quá thần mưa hét lên:

- á, thả ra, chơi kiêu gì mà lạ thế?

Ba Ba từ tốn:

- Thừa chẳng phải chơi đâu ạ. Hàm răng chú ấy mà ngoạm vào thì

chỉ đợi khi nào có sấm kêu mới chịu nhả ra.

- Mà mùa này thì làm gì có sấm. Một tên nói.

- Mùa này là mùa ngủ của ông ta.

- Có thọc lét ông ta cũng cóc dậy.

- Nói vậy thì bàn tay thần bị thối à.

- Đó là cái chắc. Phải chờ thôi. Vậy là tàn tật suốt đời. Cả bọn thì nhau để vào. Rùa càng ngoạm chặt hơn.

Thần mưa cắn răng:

- á, đau quá. Thế bọn bay muốn gì?

- Đề nghị thần thôi mưa.

- Nói lạ. Công việc của trời đất mà cứ làm như chuyện đùa. Trừ phi có lệnh Ngọc hoàng... Thần mưa nói qua làn nước mắt.

- Ngọc hoàng không can hệ gì vào đây cả. Chuyện hạ giới. Mưa hay nắng ngái cóc cần quan tâm. Thần có ngừng mưa hay không?

- ... Không. Thần mưa thề thào.

Ba Ba quát:

- Nói ngọt không nghe thì bọn này phải dùng vũ lực. Xin thần hiểu cho. Chú Rùa cắn thật mạnh vào xem thần có còn sức quay nổi máy không. Bàn tay thần có làm sao tới chịu cho.

Rùa nghe nói càng ngoạm chặt. Máu từ bàn tay thần chảy ròng ròng xuống bể nước. Thần mưa rên rĩ:

- ối đau quá. Để ta dừng...

Cỗ máy từ từ dừng lại. Cả bọn ôm nhau cười. Chúng không trông thấy Tôm và Cá ngựa đang lấp ló ngoài cửa. Tôm kêu:

- Bọn ta chậm mất rồi. Chúng mình đi ngay tới nhà thần sấm. Đôi bạn ấy đang lâm nguy. Nói xong họ quay lại lao vút vào trong bóng đêm.

Trên con sông trời. Chiếc thuyền lá kết đầy hoa cưới màu trắng chở đôi bạn trẻ lướt nhẹ trong tiếng nhạc từ thủy cung vọng lên. Công chúa cổ quàng vòng hoa trắng và vành san hô đỏ. Mưa đầy trời. Bây giờ không còn là những sợi mưa nữa, mà trông như những chuỗi ngọc trong suốt như pha lê giăng đầy biển trời mênh mông. Tất cả như đang trôi trong tiếng nhạc và ánh trăng bông bênh.

- Chưa bao giờ em thấy có một đêm đẹp như thế này. Công chúa bỗng cất tiếng nói. Giọng nàng nhỏ du dương. Nàng ngược lên bầu trời rồi hỏi khẽ, nếu cứ bơi đi mãi, có bao giờ tới được mặt trăng không anh?

- Phải tới chứ. Nếu mưa cứ kéo dài. Phò mã nói.

- Ta đi lên trên ấy đi.

- Rồi hẳn đi. Bây giờ anh đưa em về thăm quê. Mọi người đang chờ cô dâu mới.

Công chúa chột nhìn xuống thành phố:

- Ồ dưới kia đẹp quá.

- Thành phố đấy. Thành phố về đêm. Phò mã đáp vẻ hãnh diện. Ở đó anh có nhiều bạn bè tốt lắm. Lát nữa tiện đường chúng ta sẽ ghé lại thăm.

- Liệu đêm nay còn mưa lâu không anh?

- Trời này còn mưa lâu. Chàng vừa dứt lời thì thuyền gần như mất thăng bằng. Lại xảy ra tai nạn giống như đêm hôm trước. Quái thật. Vào mùa này cơn mưa thường kéo dài từ đêm tới mờ sáng. Chàng tái mặt. Lần này không phải chỉ có mỗi mình mình. Mưa thừa dầm. Chiếc thuyền lá chao đảo.

Công chúa hốt hoảng:

- Thuyền làm sao thế anh?

Phò mã cố gắng bình tĩnh:

- Em ngồi im kéo lật thuyền. Anh sẽ gắng...

Bầu trời quang đặng, những sợi thủy tinh thưa dần. Không gian đầy trắng, nhưng dưới kia là vực sâu thăm thẳm. Đang hoang mang bỗng chàng nghe có tiếng ai gọi, nhiều giọng quen thuộc:

- Bạn chếp ơi, cố lái thuyền lại đây với chúng tôi, trên các ngọn cây ấy.

Đúng là tiếng các bạn chim. Bác cột điện bỗng hét lên:

- Không kịp đâu, hãy nhìn phía dưới, nhích sang trái một chút cháu sẽ thấy có một bể có các vòi đang phun nước. Hãy tới ngay đó lánh nạn. Nhanh lên.

- Vâng, cháu thấy rồi.

Chiếc thuyền lá hướng về phía bể nước, ở đó có các chú cóc đang hút nước dưới bể phun lên như những cơn mưa ngược. Trời lạnh hẳn. Có tiếng ai đó kêu lên:

- Ôi may quá, vừa kịp.

* * *

Cùng lúc đó trên bậc cửa sổ trong phòng, nhà thơ già sung sướng reo to:

- Thoát rồi. Vậy là thoát rồi. Họ thoát khỏi nanh vuốt kẻ xấu xa độc ác rồi. Cuộc đời vẫn thuộc về những người tốt. Bà ơi, ra tôi chỉ cho xem cái này. Bà hãy nhìn trên ngọn các tia nước ở vườn hoa cạnh nhà mình có thấy cái gì trên đó không?

Bà vợ cố nhìn rồi lắc đầu:

- Chưa không trông thấy gì cả.

- Ống nhòm đây.

- Lại cái ống nhòm thổ tả này à? Cầm ống nhòm nhìn ra ngoài trời. Chỉ thấy độc các con cóc đá.

- Cóc, cóc thì ai nói làm gì. Bà ơi, bà cứ nhìn kỹ đi bà sẽ thấy có một chiếc thuyền lá chở công chúa út...

- Ông nhìn gà hóa cuốc rồi.

- Không phải gà cũng không phải cuốc, mà một cặp giai nhân tài tử. ừ bà thì làm sao trông thấy được phò mã và các cô công chúa

con vua Thủy tề. Thôi bà đi nghỉ đi, mai dậy nấu cho tôi bát riêu cua thật ngon. Bà nhớ cho nhiều mẻ.

- Vâng ạ, tôi thuộc tính ông rồi.

Còn lại một mình, nhà thơ lẩm bẩm:

- ác thật, mùa này làm gì có sấm. Vậy là đôi bạn trẻ bị treo lơ lửng trên không rồi. Sáng mai cả thành phố thức dậy sẽ chứng kiến một cảnh ngoạn mục chưa từng có. Mà chắc gì họ đã trông thấy được. May ra chỉ có bọn trẻ con. Lại còn sợ nổi chúng nó nghịch ném đá. Có cách gì đánh thức thần sấm dậy không nhỉ. Tiếng thơ ta chỉ là tiếng họa mi hót. Chẳng hiểu anh bạn Tôm có sáng kiến gì không nhỉ.

Nhà thơ cầm ống nhòm lia mọi chỗ.

*

Tìm nhà thần sấm không khó. Cách mấy dặm đã nghe tiếng thần ngáy ngay cả giữa ban ngày. Nhờ có đôi bạn Cá ngựa và Tôm chẳng mấy chốc đã đứng trước cửa nhà thần sấm. Lúc đi thì hăng hái, nhưng tới nơi thì Tôm đâm rụt rè. Thần ngủ đâu phải như người thường. Thần vừa ngủ vừa ngáy, căn nhà rung lên như con sóng. Tay lăm lăm chiếc búa tầm sét lúc nào cũng sẵn sàng bỏ vào đầu ai đó. Tôm run cầm cập.

- Này, cậu đang lên cơn sốt đấy à?

- Không... mình... Tôm lắp bắp. Hay là ta chờ ông ấy dậy... Như thế hay hơn.

- Nếu sợ thì cậu nói quách đi. Cậu định chờ tới bao giờ. Ông ta như loài gậy ấy, có thể đánh một giấc dài sáu tháng liền. Trong lúc đó thì những người bạn của cậu sẽ ra sao?

- Nhưng... Tôm dăm dăm nhìn lưỡi tầm sét không thốt nên lời.

- Này, chẳng nhưng nheo gì hết. Bây giờ hoặc là cậu bút mấy sợi râu của cậu quăng bég đi, để làm gì vô ích. Nói cậu đừng giận, cậu chẳng đáng mặt tu mi nam tử chút nào. Còn nếu như cậu thích để mấy sợi râu ấy để chứng tỏ ta đây cũng là đàn ông đàn ang như ai thì cậu hãy dũng cảm đánh thức thần sấm dậy bằng mấy sợi râu quý giá của cậu.

- Chao ôi, chẳng thấy ai dài dòng như cậu.

- Mình tưởng là nói dài để cho cậu hiểu.

- Không ai nói dài dòng cốt cho người ta hiểu. Ngược lại thì có. Mà cậu vừa nói gì về mấy sợi râu của tớ?

- Tớ chắc trời sinh mấy sợi râu dài quá cỡ đó của cậu là cốt dùng vào lúc cấp bách này. Cậu hãy lấy râu ngoáy mũi thần sấm, đừng nói là ngủ, chết rồi lão cũng phải hắt xì hơi tỉnh dậy. Làm lẹ đi. Mưa tạnh khá lâu rồi. Còn nếu cậu sợ thì...

- Thôi đủ rồi. Mình chỉ sợ cậu nói dai.

Vừa nói Tôm vừa tiến tới chiếc giường thần sấm đang nằm ngủ, nhưng không quên kéo Cá ngựa theo sát bên mình.

- Không việc gì mà sợ. Lúc này cậu mà run thì nhỡ hết mọi việc. Đây, bắt đầu đi. Chỉ dùng một sợi râu cũng đủ. Đối với công việc này, toàn bộ số râu của cậu là hơi thừa đấy. Đúng, chỉ cần một sợi là vừa đủ.

Thay vì hét lên vì phải nghe bạn lái nhái, Tôm lấy hết can đảm lùa sợi râu vào lỗ mũi thần sấm ngoáy mạnh. Thần giật mình thức dậy găm thét dữ dội. Tiếng sấm từng hồi từng hồi rung chuyển cả bầu trời. Tôm giật mình quay lộn mấy vòng. Chưa kịp hoàn hồn thì bên ngoài mưa như trút nước.

*

Trên con sông trời, chiếc thuyền kết đầy hoa lại tiếp tục trôi dưới ánh trăng bao la. Đôi bạn lên đường ngay cơn mưa đầu tiên.

- Sao mùa này lại có sấm hờ anh? Công chúa hỏi.

- ừ, lạ thật, anh cũng không hiểu.

Công chúa bỗng chỉ một cô gái đang thiêu thiêu ngủ trên bậc cửa của một ngôi nhà tầng.

- Anh có biết ai kia không?

Chép mừng rỡ:

- ồ chị bạn của anh đấy. Đêm kia thuyền anh bị đắm dạt vào sân thượng nhà chị ấy. Đó là một cô gái tuyệt vời...

Công chúa giọng nũng nịu:

- Anh ghé thuyền lại đi. Em muốn tặng chị ấy chuỗi vòng san hô.

Chiếc thuyền tới sát cửa sổ. Công chúa nhẹ nhàng đặt vào tay cô bé chuỗi san hô đỏ thắm. Hình như trong giấc mơ cô bé thoáng mỉm cười.

... Trời sáng dần. Chiếc thuyền hoa dần mất hút trong ánh bình

minh le loi.

Hà Nội 1-12-85

Hà Nội 27-2-95